

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

RegioJet a.s., IČO 28333187
sídlem náměstí Svobody 86/17, Brno

proti
žalovanému

Ministerstvo dopravy
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

za účasti:

České dráhy, a. s., IČO 70994226
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 7. 12. 2015, č.j. 37/2015-510-RK/4,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra dopravy ze dne 7. 12. 2015, č.j. 37/2015-510-RK/4, a rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2015, č.j. 317/2017-072-Z106/32, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra dopravy, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2015, č.j. 317/2017-072-Z106/32 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce podal dne 19. 11. 2014 žádost o poskytnutí následujících informací:
 - a) *vymezení části závodu, jež má být předmětem převodu z ČD na SŽDC (dle informací v pololetní zprávě 2014 skupiny ČD by se mohlo jednat mj. o část závodu „Železniční stanice“),*
 - b) *indikativní / předběžné ocenění části závodu, jež má být předmětem převodu z ČD na SŽDC (dle prohlášení Ing. Kurucze bylo zpracováno, a to jak výnosovou, tak nákladovou metodou),*
 - c) *návrh kupní smlouvy na převod části závodu (dle informací z médií měl být připraven dne 14. 11. 2014),*
 - d) *podkladové materiály týkající se plánovaného převodu majetku ČD na SŽDC určené pro jednotlivé zúčastněné orgány, jež se k převodu majetku vyjadřují, a dále komunikaci mezi SŽDC, Ministerstvem dopravy a / nebo ČD týkající se plánovaného převodu majetku.*
4. Žalovaný ve vztahu k bodu a) žádosti vyhověl přípisem ze dne 4. 12. 2014, č.j. 317/2014-072-Z106/5 (dále jen „přípis“). V ostatních bodech žádost odmítl rozhodnutím z téhož dne. Toto rozhodnutí bylo k rozkladu žalobce zrušeno ministrem dopravy a věc vrácena žalovanému k novému projednání. K bodu a) bylo ministrem dopravy konstatováno, že žalovaný v rozhodnutí o tomto bodu nerozhodoval, pouze poukázal na kladné vyřízení v této části, přičemž se dle ministra dopravy jednalo o vyčerpávající odpověď. Ve zbytku bylo shledáno, že námitka proti nedostatečnému zdůvodnění odmítnutí je důvodná, rozhodnutí žalovaného mělo být, co do důvodů neposkytnutí informací, náležitě odůvodněno.
5. Prvoinstančním rozhodnutím byla následně žádost žalobce ve vztahu k bodu b) odmítnuta (výrok I.) s odkazem na § 9 odst. 1, 2 zákona č. 106/1999 Sb., neboť byly naplněny znaky obchodního tajemství ve smyslu § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „OZ“), což žalovaný u každého jednotlivého znaku vysvětlil. Právo k obchodnímu tajemství v tomto případě vykonávají České dráhy, a.s. (dále jen „ČD“). Ve vztahu k bodu c) byla žádost odmítnuta (výrok II.) z faktických důvodů vzhledem k tomu, že tvorba návrhu je předmětem jednání mezi ČD a Správou železniční dopravní cesty (dále jen „SŽDC“) a žalovaný doposud návrhem smlouvy nedisponuje. Ve vztahu k bodu d) bylo poskytnutí informací na základě § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 12 zákona č. 106/1999 Sb. zčásti omezeno (výrok III.). Jednak bylo uvedeno, že žalobci byly v minulosti k jeho obdobné žádosti poskytnuty tři dokumenty vztahující se zároveň k požadovaným informacím v nynější věci, a to *Podkladový materiál pro Evropskou komisi k zahájení konzultace ohledně převodu vybraného majetku* dále *Working material for the European Commission concerning the planned transfer of selected assets* a *Zpráva o postupu úplatného převodu nádražních budov a souvisejícího majetku ČD do majetku státu*. Ve zbývajících částech uvedeného bodu žalovaný přístup omezil po dobu přijetí usnesení vlády o realizaci převodu, jelikož se jedná o podkladový materiál. K bodu a)

žádosti žalovaný uvedl, že informace již byly žalobci přípisem poskytnuty, tato část žádosti již proto není předmětem projednání.

6. Ministr dopravy v žalobou napadeném rozhodnutí k informacím dle bodu a) uvedl, že tyto již byly poskytnuty a v rámci aktuálního rozkladu postup žalovaného nebyl napadán. K informacím pod bodem c) konstatoval, že žalovaný se zabývá konzultacemi se zástupci Evropské komise ohledně kupní ceny. Samotný návrh smlouvy zatím nepotřeboval a nedisponuje jím. Žalobcovy pochybnosti o nepravdivosti takového tvrzení nebyly podpořeny žádnými důkazy.
7. K požadovaným informacím dle bodu b) byla vyžádána stanoviska ČD a SŽDC, přičemž závěr o odmítnutí je s těmito v souladu. Naplnění jednotlivých znaků obchodního tajemství bylo odůvodněno a je i v souladu s judikaturou. Informace jsou přitom potenciálně využitelné ze strany konkurence ČD, mimo jiné i osobami působícími na realitním trhu, jelikož nádraží v sobě zahrnují i komerční prostory. Indikativní ocenění obsahuje veřejně nedostupné a ČD utajované údaje, kam patří vymezení složek příjmů a nákladů části závodu, předpokládané cash-flow, určení diskontní sazby, jakož i hodnoty celé části závodu. K argumentaci veřejným zájmem ministr dopravy konstatoval, že ČD jsou podnikatelským subjektem, nehospodářím primárně s veřejnými prostředky, odkaz na žalobcem uváděnou judikaturu proto není příslušný. Dokud nejsou postaveny najisto základní body transakce, je míra veřejného zájmu na kontrole menší, než kdyby již byly parametry odsouhlaseny. Prozatím nebyly žádné veřejné prostředky vynaloženy.
8. K informacím dle bodu d) bylo s ohledem na aplikaci § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. vysvětleno, že tyto jsou informacemi podkladovými. Vymezení pojmu „rozhodnutí“, pod které žalovaný zahrnul rozhodnutí vlády, nelze považovat v rozporu s judikaturou. Navíc ani rozhodnutí žalovaného, kterým by rozhodl o předložení materiálu vládě, nebylo dosud přijato.

II.

Argumentace účastníků

9. Žalobce namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné, a to s ohledem na následující:

1) Informace dle bodu a) žádosti:

1.1. Žalovaný nedostal své informační povinnosti, informace totiž fakticky neposkytl, ani se bodem a) dále nezabýval v rozhodnutí. Jeho přípis byl však toliko obecným soupisem souboru věcí dle druhu a funkce, přičemž již z účelu žádosti žalobce bylo zřejmé, že byla požadována konkrétní identifikace věcí (umístění, množství, bližší specifikace, atd.).

1.2. Rovněž ministr dopravy neposkytnutí informací v bodu a) žádosti neučinil předmětem dalšího rozhodování, svévolně tento bod vyloučil z dalšího přezkumu, čímž byla žalobci odepřena možnost účinné nápravy prostřednictvím podání řádného opravného prostředku.

2) Informace dle bodu b) žádosti:

2.1. Nebylo dostatečně prokázáno, resp. odůvodněno naplnění znaků obchodního tajemství, pouze uvedeno to, co se rozumí pod tímto pojmem.

2.2. Žalovaný, resp. ČD a SŽDC jsou veřejnými institucemi, u kterých je nutné uplatňovat přísnější kritéria v rámci kontroly hospodaření s veřejnými financemi s ohledem na převažující veřejný zájem. Současně je nutné aplikovat § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., přičemž nepostačuje toliko poskytnutí souhrnného údaje, je nutné poskytnout informace další (doprovodné).

3) Informace dle bodu c) žádosti:

S ohledem na pokročilou fázi projektu musel již návrh smlouvy, jejímž předmětem je daný převod, existovat. Dne 21. 12. 2015 došlo navíc vládou ke schválení předmětného záměru, který má být realizován v prvním čtvrtletí 2016. Nejedná se proto o informaci, na kterou se vztahuje výluka dle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

4) Informace dle bodu d) žádosti:

4.1. Odkaz na již poskytnuté dokumenty je nedostatečný, přičemž tyto jsou navíc značně obecné a neodpovídající žádosti žalobce.

4.2. Nebyla dostatečně zdůvodněna aplikace výjimky dle § 11 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., přičemž skutkový stav je v rozporu se skutečnostmi dle pololetní zprávy ČD z roku 2014, dle které ČD již musely učinit rozhodnutí o prodeji části závodu. S ohledem na schválení záměru vládou, ke kterému došlo v mezidobí, je pak aplikace daného ustanovení v současnosti již vyloučena. Informace měly být proto poskytnuty ex offo.

10. Žalovaný navrhl žalobu v části k bodu a) žádosti odmítnout jako nepřipustnou a ve zbytku zamítnout. K informacím dle bodu a) uvedl, že žalobce v rozkladu proti prvoinstančnímu rozhodnutí v tomto ohledu již nic nenamítal, tj. způsob vyřízení, ani obecnost poskytnutých informací. Rozklad směřoval pouze do bodů b) až d) žádosti. V napadeném rozhodnutí proto ministr dopravy pouze upozornil na vyřízení bodu a) žádosti přípisem. V tomto ohledu žalovaný postupoval v souladu s § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., zvláštní forma pro poskytnutí informací přitom není stanovena a může se tak stát i přípisem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Ans 5/2013). Nebyl-li žalobce spokojen s přípisem, měl postupovat dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., tj. podat stížnost. Žalobcem napadená skutečnost tak nebyla předmětem rozhodnutí, žalobce v této části nevyčerpal opravné prostředky.
11. Dále žalovaný k bodu b) zopakoval, že byly řádně odůvodněny znaky obchodního tajemství, které byly kumulativně naplněny. Zákon nediferencuje intenzitu ochrany k obchodnímu tajemství v závislosti na tom, kdo k němu vykonává právo. ČD mají nárok na stejnou ochranu jako ostatní podnikatelské subjekty, což lze dovodit z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 As 49/2015. Ve vztahu k aplikaci § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. bylo uvedeno, kdo je příjemcem veřejných prostředků, tj. ČD, přičemž rozsah zřejmý nebyl, jelikož byla věc ve stádiu příprav a konzultací. Znalecký posudek, který stanovil hodnotu části závodu, byl vydán až dne 2. 9. 2015, tj. po prvoinstančním rozhodnutí. K vypořádání bodu c) žalovaný uvedl, že nikdy netvrdil, že by v době podání žádosti návrh neexistoval. Pouze, že jím nedisponuje. K bodu d) uvedl, že nelze ztotožňovat zahájení příprav prodeje části závodu a rozhodnutí ČD jej realizovat. Argumentace případným rozhodnutím ČD pak z pohledu aplikace § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. není relevantní, neboť z jeho pohledu je klíčovým rozhodnutím vlády. Pokud bylo v mezidobí rozhodnuto, neznamená to, že by povinný subjekt musel znovu zpětně vyřizovat všechny žádosti, u kterých uplatnil omezení.
12. Osoba zúčastněná na řízení navrhla žalobu zamítnout. Ztotožnila se s argumentací žalované.

III.

Posouzení žaloby

13. Městský soud projednal věc bez nařízení jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) změny s.ř.s., neboť rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost.
14. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
15. Podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.
16. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.

17. Podle § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství.
18. Podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím.
19. Podle § 12 zákona č. 106/1999 Sb. všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.
20. Podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
21. Podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí.
22. **Ad 1)** Žalobcovy námitky nejprve směřují proti vypořádání bodu a) jeho žádosti, neboť žalovaný neměl dostát své informační povinnosti, resp. žalobci byla odeprána možnost účinné nápravy prostřednictvím opravného prostředku.
23. Podle § 65 odst. 1 s.r.s. má žalobní legitimaci ten, kdo *tvrdí*, že byl na svých právech zkrácen úkonem správního orgánu. Dle judikatury přitom pro účely žalobní legitimace postačuje tvrzené porušení, na jehož základě není možné zjevně a jednoznačně vyloučit, že by k zásahu do subjektivních práv žalobce dojít nemohlo. Jde tedy o to, zda se již dle tvrzení žalobce v žalobě úkon (rozhodnutí) mohl negativně projevit v právní sféře žalobce (viz například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 Ans 9/2007 – 197, ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, ze dne 21. 10. 2008, č.j. 8 As 47/2005-86). Žalobní legitimace je tak v souladu s judikaturou založena již tvrzením o zkrácení na právech.
24. Takové tvrzení obsahem žaloby je, neboť žalobce namítá, že se prvoinstanční rozhodnutí nezabývalo neposkytnutím informací v bodu a), přičemž přípis byl toliko obecným soupisem souboru věcí, přestože již z účelu žádosti bylo zřejmé, že byla požadována konkrétní identifikace věcí (umístění, množství, bližší specifikace, atd.). Rovněž ministr dopravy bod a) neučinil předmětem dalšího rozhodování, svévolně jej vyloučil z přezkumu, čímž byla žalobci odeprána možnost nápravy prostřednictvím řádného opravného prostředku.
25. Otázka, zda uvedené žalobcovo tvrzení zkrácení na právech rozhodnutím je důvodné či nikoli, je pak otázkou důvodnosti žaloby. Při důvodnosti žaloby, tj. zda rozhodnutí má být zrušeno, neboť skutečně ve vztahu k vypořádání bodu a) žádosti zkrátilo žalobce na jeho právech, či nikoliv, soud vyšel z toho, že dle výše citovaných ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. zákonodárce poskytuje dva prostředky ochrany vyřízení žádosti o poskytnutí informací – odvolání (rozklad) a stížnost. V souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. a navazující judikaturou neposkytnout informace lze učinit jedině rozhodnutím o odmítnutí žádosti. Pokud některé informace poskytnuty budou a jiné nikoli, pak povinný subjekt vedle poskytnutí informací (zpravidla prostřednictvím písemného sdělení nebo v podobě přiložených kopií) vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Ans 11/2012-41, ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009-106).

26. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2015, č.j. 2 As 31/2015-53, stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. je oprávněným prostředkem i v situaci, nesouhlasí-li žadatel s vyřízením žádosti, tedy když vznikne spor o to, zda povinný subjekt žádost vyřídil v plném rozsahu. Obdobně i dle doktríny stížnost slouží k ochraně v případě žadatelem namítaného nedostatečného (neúplného) vyřízení žádosti, tedy v situaci, v níž mezi žadatelem a povinným subjektem vznikne spor o to, zda povinný subjekt žádost vyřídil v plném rozsahu, a to dle § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. (viz *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, § 16a*).
27. V nyní posuzované věci je předmětem přezkumu ze strany soudu rozhodnutí ministra dopravy ze dne 7. 12. 2015, č.j. 37/2015-510-RK/4, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí. Ze správního spisu je zřejmé, že žádost žalobce byla v rozsahu bodu a) vyřízena přípisem, ve kterém žalovaný jednotlivě uvedl předmět převodu. Ve zbytku žádosti, tj. v bodech b) až d), bylo žalovaným vydáno rozhodnutí o odmítnutí (výroky I. - III.), ve kterém již nebyl bod a) žádosti věcně posuzován, resp. v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí toliko zmíněno, že v bodu a) žádosti došlo k vyřízení přípisem a tato část není předmětem projednání.
28. Žalovaný tak vyřídil žádost žalobce dvěma různými způsoby. Jednak zčásti informace v bodu a) poskytl ve shodě s § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb. Stalo se tak formou přípisu, což koresponduje s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č.j. 2 Ans 5/2013-45, dle kterého pro vyřízení informace zákon č. 106/1999 Sb. nestanoví žádný formálně stanovený způsob vyřízení (vyjma požadavků upravených v § 4 odst. 3). Může se tak stát písemným listinným přípisem, elektronickým přípisem, zpřístupněním dokumentu apod. V ostatních bodech žádosti současně žalovaný vydal rozhodnutí o odmítnutí podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb.
29. Žalobce sice již ve svém prvním rozkladu ze dne 29. 12. 2014 brojil proti vyřízení *všech* bodů žádosti, tj. včetně bodu a), ačkoli se rozhodnutí tímto nezabývalo. Za dané situace nicméně měla dle soudu být vedle rozkladu zaslána stížnost ve smyslu § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., která by směřovala právě proti vyřízení bodu a) žádosti, u kterého nedošlo k odmítnutí rozhodnutím, tj. informace dle názoru žalovaného byly řádně poskytnuty, nicméně dle mínění žalobce toliko v obecné rovině, resp. nikoli vyčerpávajícím způsobem (nekompletně).
30. Jinými slovy žalobce se měl bránit dvěma podáními – rozkladem proti rozhodnutí a stížností ve smyslu § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. k bodu a) vyřízení, resp. nevyřízení žádosti v této části, měl-li za to, že informace byla přípisem poskytnuta neúplně (srov. shodně názor doktríny *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, § 16a*).
31. O nutnosti tohoto postupu svědčí i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2018, č.j. 2 As 50/2018-54, ve kterém se soud zabýval obdobnou situací vyřízení žádosti. V daném případě došlo rozhodnutím k částečnému odmítnutí poskytnutí informací v několika bodech, proti čemuž bylo podáno odvolání, a u zbylých bodů, ve kterých bylo žádosti vyhověno a toto vyřízeno přípisem, byla podána stížnost dle § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. Na základě stížnosti nadřízený orgán mohl přezkoumat postup povinného subjektu a rozhodnout dle § 16 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. Nejvyšší správní soud zde výslovně uvedl, že městský soud nezohlednil, že povinný subjekt přípisem určitým způsobem informace poskytl. Žalobkyně však měla za to, že nerozhodl o celé žádosti, aniž by o zbytku žádosti vydal rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace - § 16a odst. 1 písm. c) zákona o informacích, *a správně se tak bránila proti postupu stížností* dle § 16a. Domáhala se tedy ochrany proti nečinnosti povinného subjektu.
32. Z uvedeného pak ve vztahu k § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. vyplývá, že tento důvod je charakteristický tvrzenou částečnou *nečinností* při vyřizování žádosti o informace vzhledem k tomu, že bylo vyřízení nedostatečné, neúplné (viz i *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, §*

16a). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2011, č. j. 2 Ans 9/2010 – 56, konstatoval, že stížnost dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. je třeba považovat za prostředek, který procesní předpis platný pro řízení stanoví *ke jeho ochraně proti nečinnosti* správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. Podání stížnosti tak směřuje k vyčerpání prostředku ochrany proti nečinnosti, a bylo-li z pohledu žadatele učiněno bezvýsledně, jsou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s. ř. s. proti povinnému subjektu jako žalovanému (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č.j. 5 As 18/2017-55).

33. Domníval-li se proto žalobce, že byl při vyřizování bodu a) žádosti zkrácen na svých právech, musí k jejich ochraně zvolit příslušný žalobní typ. Současně je stran soudního přezkumu nutné konstatovat, že žaloba proti rozhodnutí (o odmítnutí poskytnutí informací) a žaloba proti nečinnosti dle § 79 s.ř.s. jsou dva odlišné typy, které nelze zaměňovat. Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 11. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 12/17, uvedl, že soudní řád správní od sebe důsledně odlišuje jednotlivé žalobní typy, které mezi sebou nelze zaměňovat. Je proto věcí každého potenciálního žalobce, aby vždy zvážil, který z těchto žalobních typů odpovídá jeho procesní situaci. Soudní řád správní znemožňuje prostupnost mezi jednotlivými žalobními typy v průběhu řízení. Jinou situací je případ neurčitě či nejednoznačně žaloby, kdy může žalobce na výzvu soudu petit upřesnit jedním či druhým směrem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 2 As 116/2017 – 25, a tam citovaná judikatura).
34. V případě žalobce je ze samotné žaloby zřejmé, jakou žalobu podal k ochraně svých práv. Konkrétně je podání žalobce nutné považovat za žalobní typ brojící proti rozhodnutí ministra dopravy (viz mimo jiné bod 6 žaloby). Žalobce tak podal žalobu v režimu § 65 a násl. s. ř. s., jakožto žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, přičemž žalobce i zcela jednoznačně označil úkon, proti němuž žaloba směřuje. Současně je jasné, čeho se žalobce ve vztahu k ochraně práv domáhá - viz žalobní petit, ve kterém navrhuje zrušení rozhodnutí a poskytnutí informací (jedná se o jediný žalobní návrh). Žalobní petit soud považuje za jednoznačný, obsahově odpovídající žalobě proti rozhodnutí, resp. odpovídající § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., dle kterého nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí informace poskytnout. Dané ustanovení je pak systematicky zařazeno v § 16, který se týká soudního přezkumu rozhodnutí. Žalobu tak dle soudu nelze hodnotit jinak, než jak bylo uvedeno výše, resp. z ní nevyplyvá, že by žalobce navrhoval něčeho jiného (například ochranu před nečinností).
35. Pro úplnost soud ve shodě s žalovaným doplňuje, že v rozkladu ze dne 29. 5. 2015 proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobce sice v úvodu uvádí, že jej podává proti bodům a) – d) žádosti, nicméně stran bodu a) právní zástupce žalobce žádnou věcnou argumentaci nepřipojil. Ministr dopravy se v tomto ohledu ani neměl s čím vypořádat v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobce totiž brojil pouze proti důvodům odmítnutí poskytnutí informací ve výrocích I. - III., nikoliv proti opomenutí, resp. neposkytnutí všech informací.
36. Vzhledem k výše uvedenému je nutné konstatovat, že rozhodnutím k negativnímu zásahu do právní sféry žalobce, resp. ke zkrácení jeho veřejných subjektivních práv při vypořádání bodu a) žádosti nedošlo. Pokud žaloba směřuje i proti vyřízení bodu a) žádosti, neboť informace neměly být žalovaným „fakticky“ poskytnuty, resp. byly značně zobecněné, byl v tomto ohledu dle soudu zvolen nesprávný žalobní typ. Výzva k opravě vad, nebo poučování o hmotněprávních aspektech žaloby by vzhledem k tomu, že žalobce nedostal požadavku bezvýsledně vyčerpat prostředky k ochraně před nečinností stanoveném v § 79 odst. 1 s.ř.s. byly co výsledku přezkumu nadbytečné a dle soudu i nad rámec toho, co soud může v řízení učinit. Žalobce totiž měl možnost, jak se prostřednictvím stížnosti účinně domáhat nápravy vyřízení žádosti připsan v části týkající se bodu a), a následně podat návrh k soudu na ochranu před nečinností. Nelze tedy ani přisvědčit žalobci, že by mu byla odepřena možnost účinné nápravy prostřednictvím podání opravného prostředku.

37. Z tohoto důvodu soud v této části neshledal žalobu důvodnou.
38. **Ad 2)** Žalobce dále jednak namítá, že ve vztahu k požadovaným informacím dle bodu b) žádosti nebylo dostatečně zdůvodněno, resp. prokázáno naplnění všech znaků obchodního tajemství ve smyslu § 504 OZ, pouze uvedeno to, co se rozumí pod tímto pojmem. Současně jsou žalovaný, resp. ČD a SŽDC veřejnými institucemi, u kterých je nutné uplatňovat přísnější kritéria v rámci kontroly hospodaření s veřejnými financemi s ohledem na převažující veřejný zájem na poskytnutí informací. Nicméně i v případě ochrany obchodního tajemství se aplikuje § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., přičemž nepostačuje poskytnout toliko souhrnné údaje, je nutné poskytnout i informace další.
39. K nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů soud předesílá, že musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).
40. Soud nejprve uvádí, že § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. odkazuje ohledně pojmu obchodní tajemství pod čarou na § 17 obchodního zákoníku, ve kterém bylo stanoveno, že obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje. Úpravu obchodního tajemství aktuálně obsahuje OZ, kterým byl zrušen a nahrazen obchodní zákoník, a který v § 504 pod pojmem obchodní tajemství rozumí konkurenčně významné, určité, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení. Z legální definice obchodního tajemství je zřejmé, že tato byla, resp. je tvořena několika znaky.
41. Důvodová zpráva k uvedenému ustanovení OZ uvádí, že oproti obchodnímu zákoníku došlo pouze k zobecnění a odstranění nežádoucí kazuistiky. Rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2015, ve věci sp. zn. 6 A 183/2015, konstatoval, že nová úprava obchodního tajemství v občanském zákoníku je obsahově shodná s předchozí úpravou tohoto institutu v obchodním zákoníku (viz rovněž rozhodnutí téhož soudu ze dne 29. 3. 2018, č.j. 10 As 368/2017 – 71). Podstatné tak pro nynější věc je, že aby byla určitá informace označena jako obchodní tajemství, musí být zároveň splněny veškeré znaky obchodního tajemství.
42. V této souvislosti dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 7 As 24/2007-106, nestačí, pokud povinný subjekt pouze „převypráví“ příslušné ustanovení. Je vždy nutné zcela konkrétně uvést, v čem přesně žalobcem požadované informace naplňují znaky obchodního tajemství. Rovněž dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016, č.j. 9 As 280/2016-50, obchodní tajemství představuje právně kvalifikovanou výjimku z práva na informace a svobodného přístupu k nim. K odmítnutí poskytnutí informace proto nepostačuje pouhé konstatování názoru povinné osoby na povahu informace jako obchodního tajemství, bez toho aniž by byla existence obchodního tajemství posouzena *de iure*, to znamená, zda je požadovaná informace skutečně obchodním tajemstvím ve svých znacích.

43. Judikatura dále zdůrazňuje, že má-li rozhodnutí dostát požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu musí povinný subjekt podrobně, vyčerpávajícím způsobem zdůvodnit, jaké informace obsažené v požadovaném a zcela nebo částečně odepřeném dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu ve smyslu daného ustanovení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 2 As 27/2007 – 87, ze dne 27. 3. 2008, č.j. 7 As 24/2007 – 106, a dne 22. 3. 2016, č.j. 9 As 155/2015-195). Obdobně nestačí konstatování, že druhá smluvní strana odepřené smlouvy určité skutečnosti ve smlouvě (event. celou smlouvu) označila jako obchodní tajemství. Takové smluvní ujednání by totiž mohlo být chápáno nanejvýš jako naplnění „subjektivních“ pojmových znaků obchodního tajemství (viz *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.*: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016).
44. V nyní posuzované věci žalobce požádal v bodu b) žádosti o *indikativní / předběžné ocenění části závodu, jež má být předmětem převodu z ČD na SŽDC (dle prohlášení Ing. Kurucze bylo zpracováno, a to jak výnosovou, tak nákladovou metodou)*. Žalovaný na str. 2 prvoinstančního rozhodnutí jednak uvedl zákonné znaky obchodního tajemství, přičemž doplnil, že dokument obsahuje údaje o ekonomické využitelnosti, tedy soubor informací podrobně se zabývajících možnostmi využitelnosti předmětů, které budou součástí převodu, možné budoucí komerční využitelnosti, resp. ztrátovosti. Následně se na str. 3 žalovaný zabýval jednotlivými znaky obchodního tajemství (konkurenční významnost, určitelnost, ocenitelnost, běžná nedostupnost, souvislost se závodem, zajištění utajení), u každého z nich konkrétně uvedl, v čem spatřuje naplnění toho kterého znaku. Ministr dopravy v napadeném rozhodnutí upřesnil, že informace jsou konkurenčně významné ze strany konkurence ČD, a to nejen ze strany žalobce, nýbrž i podnikatelů na realitním trhu s ohledem například na komerční prostory. Indikativní ocenění představuje kompaktní a stručný materiál, který v koncentrované podobě obsahuje významné a ocenitelné údaje.
45. Soud se tedy ztotožňuje s ministrem dopravy, že žalovaný se individuálně zabýval jednotlivými znaky obchodního tajemství, tyto byly řádně a srozumitelně analyzovány (viz str. 3 prvoinstančního rozhodnutí). Žalovaný tak náležitě objasnil, v čem konkrétně spatřuje naplnění znaků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č.j. 10 As 251/2016-75). Rozhodnutí tedy v tomto ohledu bylo dostatečně zdůvodněno, aby vyhovělo minimálním požadavkům z hlediska jeho přezkoumatelnosti. Z tohoto důvodu proto nelze přisvědčit žalobci, že by žalovaný pouze uvedl, co se rozumí pod pojem obchodního tajemství a neodůvodnil řádně své závěry.
46. Současně se soud neztotožňuje s žalobcem, že by u veřejných institucí bylo obchodní tajemství bez dalšího převáženo veřejným zájmem, potažmo právem na informace. Z judikatury vyplývá, že ani u veřejných institucí nelze rezignovat na ochranu práv třetích osob u těch informací, které zákon z informační povinnosti vylučuje – viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2015, č.j. 7 As 49/2015-57, který se výslovně týkal ochrany práv Českých drah, jakožto dotčené osoby. V rozhodnutí Ústavního soudu v nedávném nálezu ze dne 2. 4. 2019 ve věci sp. zn. II. ÚS 618/18, je rovněž uvedeno, že rozsah poskytnutých informací lze u povinných subjektů, včetně veřejných institucí, omezit z řady zákonných důvodů, neboť právo na informace není právem absolutním a povinné subjekty proto nemají povinnost poskytnout všechny informace. V rozsudku ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41, Nejvyšší správní soud shledal, že před použitím určité zákonné výluky z povinnosti poskytovat informace je třeba v zásadě vždy provést tzv. test veřejného zájmu, tj. zvážit, zda v konkrétním případě nepřevažuje veřejný zájem na poskytnutí nad jinou konkurující hodnotou, ať již jde o základní práva druhých osob, či některý z veřejných statků.
47. Lze proto shrnout, že nelze vždy rezignovat na ochranu obchodního tajemství ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., i pokud by se mělo jednat o veřejnou instituci. Při každém poskytování

informací by měl povinný subjekt nejprve ověřit, zda neexistují osoby, jež by mohly být poskytnutím informace dotčeny na svých právech. Následně, je-li aplikován důvod pro neposkytnutí informace, musí povinný subjekt zvážit, zda je ochrana v konkrétním případě skutečně proporcionální z hlediska nezbytného omezení práva na přístup k informacím (test veřejného zájmu). Bude-li tomu tak, pak v rámci ochrany práv těchto osob prostřednictvím zákonného omezení nebudou poskytnuty informace, jež mají povahu obchodního tajemství. V takovém případě nicméně bude nutné postupovat v souladu s § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.

48. To byl dle soudu i případ nyní posuzované věci, kdy žalovaný zjistil dotčené osoby a shledal kumulativní naplnění znaků obchodního tajemství, přičemž ministr dopravy v žalobou napadeném rozhodnutí (str. 8) doplnil, proč veřejný zájem v tomto případě byl menší, než ochrana obchodního tajemství. Dle soudu proto rozhodnutí v tomto ohledu dostalo požadavkům kladeným zákonem, resp. judikaturou.
49. Pokud jde o aplikaci § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., dané ustanovení obsahuje výjimku ze zákonné ochrany obchodního tajemství v případě poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků. V této souvislosti se proto poskytnutí údaje o rozsahu a příjemci veřejných prostředků nepovažuje za porušení obchodního tajemství. Jak konstatovala judikatura, i kdyby veškeré údaje splňovaly podmínky pro existenci obchodního tajemství, není možné z tohoto důvodu odeprít poskytnutí informací, které se týkají rozsahu používání prostředků z veřejných rozpočtů a jejich příjemce. Účelem dané úpravy je, aby si mohl žadatel vytvořit názor (mohl zhodnotit), zda v určité situaci jsou vynaloženy účelně veřejné prostředky, tj. zajistit dostatečnou veřejnou kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky (viz již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, č.j. 7 A 118/2002-37).
50. Dle doktríny lze přitom za veřejné prostředky považovat v podstatě jakékoli platby poskytnuté z veřejných rozpočtů, jakož i majetek a práva náležející státu či územnímu samosprávnému celku. Půjde typicky o informace o platbách či smluvních plněních, poskytovaných povinným subjektem podnikatelům (subjektům obchodního tajemství), a sice informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků viz *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 9 odst. 2).*
51. Ve vztahu k § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. je tedy dle soudu především podstatné, zda se žalobcem požadované informace (předběžné / indikativní ocenění) pojí s použitím veřejných prostředků.
52. Žalovaný v prvoinstančním rozhodnutí ve vztahu k § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. s odkazem na rozhodnutí ministra dopravy ze dne 7. 4. 2015 o prvním rozkladu žalobce uvedl, že potencionální příjemce veřejných prostředků je znám (ČD). Nicméně *rozsah veřejných prostředků doposud zřejmý není, jelikož je převod ve stádiu přípravy a konzultací.* V této souvislosti soud ze správního spisu zjistil, že se jedná o částečné převzetí předchozí argumentace ministra dopravy z jeho rozhodnutí o prvním rozkladu žalobce, který v dané souvislosti, kromě toho, že převod je v současnosti ve stádiu přípravy a konzultací, dále doplnil, že *výsledky se mohou lišit od prvotních dokumentů* (str. 8 rozhodnutí ministra dopravy ze dne 7. 4. 2015). V žalobě napadeném rozhodnutí však ministr dopravy uvedl, že ČD jsou podnikatelským subjektem, prostředky získávají primárně podnikatelskou činností, *nejde tedy primárně o veřejné prostředky, ale předběžné ocenění majetku pro zamýšlený prodej sloužící k předběžným jednáním.* Jaký bude skutečný rozsah použití veřejných prostředků, tak není zatím určeno.
53. Z rozhodnutí tak dle soudu není zřejmé, zda již konkrétně žalobcem požadované ocenění má spojitost s použitím veřejných prostředků či nikoliv. Rozhodnutí v tomto ohledu žádné zdůvodnění neobsahuje a současně žalobcem požadované ocenění není součástí spisového

materiálu (ve stanovisku k druhému rozkladu žalobce je pouze uvedeno, že ocenění představuje „materiál“ o 9 stranách, kde jsou ve formě prezentací shrnuty prvky finančního plánu části závodu ČD a jeho související ocenění, včetně údaje o hodnotě celé části závodu). Správní soudy přitom ustáleně judikují, že podmínkou přezkoumatelnosti rozhodnutí o odeprání poskytnutí informací je i to, že soud má k dispozici kompletní správní spis, tedy včetně informací, u nichž povinný subjekt uplatnil zákonnou ochranu, neboť bez jejich znalosti sotva bude způsobilý posoudit případné důvody pro neposkytnutí informace (srov. v této souvislosti například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2013, č.j. 2 As 66/2013 - 25).

54. Zároveň ovšem soud upozorňuje, že ve správním spise založené Zprávě o postupu úplatného převodu nádražních budov a souvisejícího majetku ČD do majetku státu, která byla žalobci poskytnuta v souvislosti s prvoinstančním rozhodnutím, je na str. 3 bez bližšího upřesnění konstatováno, že *na základě předběžného indikativního ocenění majetku je cena prodávané části závodu vyčíslena na 4,7 mld. Kč*, a dále, že *úhrada kupní ceny bude provedena v průběhu roku 2015 z kapitoly 327 – Ministerstvo dopravy*. Je-li v dané zprávě, navíc poskytnuté žalobci, oceněním opravdu myšleno ono žalobcem uváděné ocenění (tj. dle žalovaného materiálu o 9 stranách), soudu není zřejmé, proč žalovaný žalobci jednoduše údaj o výši prostředků nesdělil. Pokud totiž ocenění mohlo sloužit například jako podklad ke stanovení kupní ceny zamýšleného převodu části závodu z ČD na SŽDC, čemuž skutečně nasvědčuje ona žalobci poskytnutá zpráva, měl žalovaný povinnost ve smyslu § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. informovat žalobce alespoň o takovém rozsahu veřejných prostředků, když se ve vztahu k vypracovávanému materiálu dovolával ochrany obchodního tajemství. Tato cena by totiž byla uhrazena z veřejných prostředků (z rozpočtu žalovaného).
55. Dle soudu přitom není rozhodné, jaká mohla být v budoucnu definitivní (skutečná) výše vynaložených prostředků na převod části závodu (například tržní na základě pozdějšího podkladu – znaleckého posudku), neboť z obsahu žádosti je zřejmý požadavek na *indikativní / předběžné ocenění části závodu, jež má být předmětem převodu z ČD na SŽDC*. Ve vztahu k § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt zkoumá, zda se *požadovaná* informace týká používání veřejných prostředků. Z tohoto důvodu ani argumentace žalovaného ve vyjádření k žalobě, že znalecký posudek, který stanovil hodnotu závodu, byl vydán až dne 2. 9. 2015, resp. že stále není zřejmé, zda bude rozsah prostředků odvozen od tohoto posudku, případně bude přistoupeno k aktualizaci ocenění, není relevantní. Případné změny v ocenění, resp. výši finančních prostředků by šly k tíži žalobce, který se výslovně dotazoval na tehdejší předběžné ocenění.
56. Současně je žalobci nutné dát za pravdu v tom, že v souladu s judikaturou je potřeba v každém jednotlivém případě individuálně posuzovat, zda poskytnutá informace týkající se toliko „rozsahu“ použití veřejných prostředků má skutečně vypovídací hodnotu, resp. zda vůbec umožňuje hodnocení. Souhrnná informace o rozsahu a příjemci veřejných prostředků totiž sama o sobě nemusí postačovat, nebude-li možné zhodnotit zda s veřejnými prostředky bylo naloženo hospodárně (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018, č.j. 10 As 368/2017-71). V takové situaci bude tedy nutné připojit i rámcovou informaci k posouzení hospodárnosti využití veřejných prostředků s ohledem na individuální okolnosti - například informace o konkrétních položkách, apod. (srov. § 12 zákona č. 106/1999 Sb., dle kterého povinný subjekt poskytne požadované informace *včetně doprovodných informací* po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon).
57. Jelikož výše předestřeným smyslem § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. je umožnit veřejnou kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky, nebylo by z důvodu ochrany obchodního tajemství možné odeprít poskytnutí takové informace, která by byla spojena s veřejnými rozpočty. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí v této souvislosti žádné důvody neobsahuje, tj. zda bylo požadované předběžné ocenění spojeno s použitím veřejných prostředků či nikoli, je v této části vypořádání bodu b) žádosti rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Pokud by se totiž vypracovaný materiál - ocenění týkalo používání veřejných prostředků, dopadal by na údaj o

rozsahu prostředků výluka z ochrany obchodního tajemství na základě § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný by i přes ochranu obchodním tajemstvím vypracovaného materiálu v takovém případě musel poskytnout informace o případném rozsahu veřejných prostředků dle ocenění. Současně bude muset v souladu s judikaturou uvážit, zda k rozsahu veřejných prostředků poskytne další doprovodné informace.

58. **Ad 3)** Žalobce rovněž namítá, že již ke dni podání žádosti o poskytnutí informací s ohledem na pokročilou fázi projektu musel návrh smlouvy, jejímž předmětem byl převod, existovat, přičemž dne 21. 12. 2015 došlo ke schválení záměru vládou na základě podkladů, které jí předložil žalovaný. V současnosti nelze pochybovat o tom, že předmětný návrh smlouvy existuje a nevztahuje se tak na něj výluka dle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999.
59. Soud k tomu připomíná, že dle judikatury lze odmítnout poskytnout informace nejen pro důvody právní v § 7 až § 11 zákona č. 106/1999 Sb., nýbrž i pro důvody faktické. Ty v zákoně č. 106/1999 Sb. vyjmenovány nejsou. Typickým důvodem neposkytnutí informace je, pokud povinný subjekt požadovanou informací nedisponuje (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 2. 2018, č.j. 11 A 6/2017-40, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007–56).
60. Povinný subjekt v tomto případě musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje, a to bez ohledu na to, jestli povinnost jím disponovat má podle nějakého právního předpisu. I pokud zjistí, že požadované informace má, byť je ze zákona shromažďovat nemusí, je povinen je poskytnout, nejedná-li se o výlučky dle § 7 až § 11 zákona č. 106/1999 Sb. Po povinném subjektu však nelze požadovat poskytnutí neexistujících informací, v tomto směru mu z povahy věci nemůže ani svědčit břemeno důkazní k prokázání skutečnosti, že určité informace nemá, neboť nelze prokazovat negativní skutečnost. Po povinném subjektu je ovšem nutné požadovat zdůvodnění toho, jaké konkrétní skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že požadované informace nemá. Zcela nedostatečné proto bude sdělení, kterým by bez bližšího zdůvodnění bylo pouze oznámeno, že požadované informace povinný subjekt nemá. Povinný subjekt musí řádně odůvodnit, z jakých důvodů požadovanými informacemi nedisponuje, resp. disponovat ani nemůže, a na základě jakých skutečností dospěl ke zjištění, že požadované informace nemá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č.j. 5 As 24/2015-36, obdobně i rozsudek téhož soudu ze dne 7. 4. 2015, č.j. 6 As 136/2014 - 41). Uvedené lze tedy shrnout tak, že povinný subjekt musí vyvinout určitou míru aktivity stran zjišťování, zda požadovanou informaci má k dispozici a případně v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti závěr patřičně zdůvodnit.
61. V nyní posuzované věci je k námitce žalobce předně nutné uvést, že žalovaný ani ministr dopravy netvrdí, že by návrh smlouvy vůbec neexistoval. Žalovaný od počátku odůvodňuje odepření poskytnutí informace dle bodu c) žádosti faktickým důvodem spočívajícím v tom, že on textem návrhu kupní smlouvy nedisponuje. V této souvislosti bylo žalovaným konkretizováno, že tvorba návrhu je předmětem jednání mezi ČD a SŽDC. Ministr dopravy následně doplnil, že se žalovaný primárně zabývá vedením konzultací se zástupci Evropské komise, jejich výsledkem by měla být identifikace kupní ceny, aby nebyla v rozporu s unijními předpisy. Ke své práci však žalovaný návrh smlouvy zatím nepotřeboval. Zpracování smlouvy nebo účast na jejím zpracování rovněž není v působnosti žalovaného.
62. Soud rovněž ze spisového materiálu ověřil, že v rámci vyřízení žádosti žalobce bylo obesláno několik součástí žalovaného, které se vyjadřovaly k požadovaným informacím. Mimo jiné se jednalo o vyjádření oddělení agend EU, resp. odboru legislativy, na základě kterých bylo zformulováno odmítnutí v této části. Ani z dalších podkladů nevyplývá, že by žalovaný návrhem smlouvy při rozhodování disponoval, resp. měl disponovat. Součástí spisového materiálu je i Zpráva o postupu úplatného převodu nádražních budov a souvisejícího majetku ČD do majetku

státu, se kterým hospodaří SŽDC, nicméně ani na základě této zprávy nelze přisvědčit žalobci o dispozici návrhem žalovaným.

63. Jelikož v rozhodnutí bylo konkrétně uvedeno, jaké skutečnosti vedou k závěru o tom, že žalovaný požadované informace nemá, dle soudu proto byly splněny výše uvedené požadavky pro faktické odmítnutí žádosti v tomto bodu, tj. závěr byl přezkoumatelným způsobem odůvodněn a současně žalovaný činil kroky ke zjištění, zda informacemi disponuje, což má oporu ve spisovém materiálu, jak si soud ověřil.
64. Argumentace žalobce nemožností použít § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., není v tomto případě na místě (ostatně žalovaný ani ministr dopravy toto ustanovení v této souvislosti neaplikovali). Je nutné rozlišovat mezi neexistující informací na straně povinného subjektu a požadavkem na vytváření nových informací podle § 2 odst. 4. Jestliže se žadatel domnívá, že určitá informace existuje u povinného subjektu, nicméně tomu tak není, přičemž není dána povinnost, aby takový záznam vznikl, povinný subjekt žádost odmítne z důvodu neexistující informace (viz *Jelínková, J., Tuháček, M. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. Wolters Kluwer (ČR). 2017. K § 2*). Z žádosti žalobce přitom nebylo možné usuzovat na vytváření nových informací, resp. nebyl zde důvod pro odmítnutí žádosti opřený o § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. a žalovaný jej ani nepoužil.
65. **Ad 4)** Ve vztahu k vypořádání bodu d) žádosti žalobce jednak namítá, že odkaz na poskytnuté dokumenty v rámci jiného řízení je nedostatečný, poskytnuté dokumenty jsou značně obecné a neodpovídající žádosti žalobce. Současně nebyla dostatečně zdůvodněna aplikace § 11 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., přičemž skutkový stav je i v rozporu se skutečnostmi dle pololetní zprávy ČD z roku 2014. Z této vyplývá, že ČD již musely učinit rozhodnutí o prodeji části závodu. Tvrzení žalovaného o budoucím rozhodnutí je tak účelové. Navíc s ohledem na schválení záměru vládou, ke kterému došlo v mezidobí, je pak aplikace daného ustanovení v současnosti již vyloučena. Informace měly být proto poskytnuty ex officio.
66. K omezení práva na informace na základě § 11 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. městský soud předepisuje, že dané ustanovení obsahuje *fakultativní* důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, resp. omezení práva, přičemž ukládá povinnost posoudit nezbytnost omezení práva na informace. Současně je zřejmé, že povinný subjekt může na základě § 11 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. poskytnutí informací pouze omezit. Není tedy možné informace kompletně neposkytnout. Naopak je povinný subjekt povinen poskytnout informace alespoň v omezeném rozsahu. Tento závěr byl ostatně konstatován i v rozhodnutí ministra dopravy ze 7. 4. 2015, kterým bylo vyhověno prvnímu rozkladu žalobce, a ve kterém ministr dopravy konstatoval, že je možné poskytnout materiál, který byl již projednáván v mezirezortním připomínkovém řízení. Žalovaný proto nemohl poskytnout pouze ty informace, které s ohledem na konkrétní okolnosti z nějakého důvodu podléhají omezení dle daného ustanovení. U ostatních informací se omezení neuplatní.
67. Dle soudu žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud poskytnutí informací v prvoinstančním rozhodnutí pouze zčásti omezil, přičemž toto omezení z logiky věci nedopadalo na dokumenty, které již žalobci poskytl v souvislosti s jeho jinou žádostí o poskytnutí informací. Takový postup dle soudu koresponduje se smyslem daného ustanovení, minimalizuje omezení práva na informace, přičemž není rozhodné, zda dokumenty byly dle žalobce značně obecné, nýbrž zda s ohledem na konkrétní okolnosti ještě mohly podléhat omezení práva či nikoliv. U jednou poskytnutých, případně zveřejněných informací by další omezení nedávalo smysl. Pochybení soud v tomto směru neshledal.

68. Pokud jde o namítané nedostatečné zdůvodnění aplikace § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., je k tomu nutné uvést, že z rozhodnutí musí být zřejmé, zda požadovaná informace koresponduje s pojmem nová informace, vzniklá při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, potažmo ve kterém okamžiku dochází k ukončení přípravy rozhodnutím. Ustanovení tedy umožňuje neposkytnutí informace vytvořené již v rámci určitého rozhodovacího procesu, ve kterém doposud samotné rozhodnutí nebylo učiněno (pokud by šlo o žádost o vytvoření nové informace, aplikoval by se § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.).
69. Současně povinný subjekt se kromě podřazení požadovaných informací pod rozsah omezení musí dále zabývat tím, zda v konkrétní věci je uplatnění důvodu pro omezení přístupu k informacím opravdu nezbytné. Jinými slovy, zda existuje legitimní zájem na neposkytnutí požadované informace, který „převáží“ nad ústavním právem na informace - čl. 17 Listiny základních práv a svobod (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2015, č. j. 8 As 108/2014-54, a ze dne 15. 10. 2013, č. j. 1 As 70/2013-58). Povinný subjekt proto při aplikaci § 11 odst. 1 musí vyhodnotit, zda jsou naplněny příslušné znaky toho kterého písmene daného ustanovení a následně i zdůvodnit omezení práva na informace.
70. Omezit přístup k informacím dle § 11 odst. 1 lze přitom jen tehdy, pokud by poskytnutím mohlo být nepřiměřeně narušeno jiné základní právo, případně i z jiných závažných důvodů ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Například poskytnutí by mohlo vést k narušení rozhodovací činnosti povinného subjektu, pokud by informace mohly být zneužity s cílem získat výhodu například v postavení s jinými uchazeči o veřejnou zakázku, pokud by sdělením informace mohlo dojít ke snížení ochrany majetku či bezpečnosti informačních systémů povinného subjektu, apod. (viz *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 11*).
71. Při aplikaci § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. má být proto posouzeno, zda informace odpovídají pojmu nová informace, vzniklé při přípravě rozhodnutí, dále ve kterém okamžiku dochází k ukončení přípravy rozhodnutím a rovněž odůvodněno nezbytné omezení práva na informace. Současně není nutné, aby informaci pořizoval sám povinný subjekt – může se jednat o informaci, kterou získal od jiné osoby v souvislosti s budoucím opatřením (*Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 11*).
72. V posuzované věci žalovaný stran aplikace § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. uvedl, že jeho komunikace se zainteresovanými subjekty a další podkladové materiály představují informace obdržené či zpracované v souvislosti s přípravou rozhodnutí o realizaci smluvního převodu majetku ČD na stát. Toto rozhodnutí zatím Česká republika nepřijala, zároveň probíhají jednání s Evropskou komisí. V současnosti tak nelze informace poskytnout, neboť nejsou finální a ve stádiu intenzivních jednání by jejich zveřejnění nebylo účelné, resp. zástupci Evropské komise považují omezený přístup veřejnosti za nutnou součást probíhajícího expertního posuzování případu (viz str. 4-5 prvoinstančního rozhodnutí).
73. Ministr dopravy následně konstatoval, že důvody omezení byly dobře a srozumitelně vysvětleny. Žalobci sice přisvědčil, že rozhodnutí vlády není rozhodnutím povinného subjektu, nicméně žalovaný musí o předložení materiálu do vlády též rozhodnout, což se také dosud nestalo (předložení materiálu je podmíněno stanoviskem zástupce Evropské komise). Nelze přitom ani ignorovat faktické propojení mezi ministerstvem a vládou v osobě ministra. Jak vláda, tak i žalovaný představují stát. Aplikace § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. proto byla na místě.
74. Dle soudu tedy bylo v rozhodnutí dostatečně vysvětleno, proč je na informace nutné hledět jako na podkladové informace. Z rozhodnutí je zřejmé, že v posuzované věci informace v době žádosti již existovaly, tj. například v podobě komunikace či jiného podkladového materiálu, k čemuž směřovala žádost žalobce, bylo však současně popsáno, že je nutné považovat je za

podklad v dosud probíhajícím procesu pro jejich souvislost s následným rozhodnutím o schválení převodu, které v době rozhodování ještě nebylo přijato žalovaným, resp. vládou (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2013, č.j. 11 A 149/2012-63, dle kterého je nutné omezení vztáhnout pouze na zcela určitou konkrétní dobu formulovanou jako dobu přípravy rozhodnutí. V okamžiku, kdy je rozhodnutí již učiněno, lze mít za to, že příprava již byla ukončena a důvod odepření poskytnutí informace již nelze aplikovat).

75. V tomto ohledu proto považuje soud zdůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné. V takovém případě § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. skutečně umožňoval informace dočasně neposkytnout za předpokladu, že v rozhodnutí bude rovněž náležitě zhodnoceno, zda bylo nezbytné na základě existence legitimního důvodu právo na informace omezit.
76. Žalovaný jako důvody pro omezení uvedl, že *ve fázi intenzivních jednání by zveřejnění nebylo účelné a navíc zástupci Evropské komise považují omezený přístup k podkladovým materiálům za součást expertního posuzování případu.*
77. Dle soudu pouhé konstatování ohledně neúčelnosti zveřejnění ve fázi jednání není dostatečné. Žalovaný nijak neupřesňuje, proč by zveřejnění nebylo účelné, zda ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny jde o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Ústavní soud v nálezu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 31/08 uvedl, že povinný subjekt musí v rámci správního uvážení zhodnotit obzvláště důkladně otázku, zda je částečné neposkytnutí informací legitimní. Legitimita omezení by se měla opírat o čl. 17 odst. 4 Listiny, podle kterého lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Povinný subjekt proto musí nejprve zhodnotit, zda by poskytnutí informace ohrozilo některou z právě uvedených hodnot. Nad rámec ochrany těchto hodnot je možno připustit neposkytnutí informace z důvodu zneužití práva či obavy ze závažného snížení bezpečnosti povinného subjektu.
78. Zákon č. 106/1999 Sb., tedy přikazuje povinnému subjektu - žalovanému, aby při svém rozhodnutí užil správního uvážení, tj. aby náležitě zhodnotil, zda je omezení práva na informace v daném konkrétním skutečně legitimní a přiměřené. Výkon správního uvážení pak musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí. To proto, aby soud mohl přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č.j. 2 As 19/2004 – 92). Nicméně žalovaný a ministr dopravy u prvního důvodu rezignovali na provedení úvahy o nezbytnosti omezení poskytnutí požadované informace. Soud jej proto nemohl přezkoumat.
79. Jako druhý důvod omezení práva na poskytnutí informací je uveden negativní postoj zástupců Evropské komise ke zveřejnění, kterým žalovaný ostatně argumentoval již od počátku vyřizování žádosti. Dovolával-li se však žalovaný jím blíže nespecifikovaného odepření ze strany zástupců Evropské komise, městský soud k tomu jednak uvádí, že součástí spisového materiálu žádný takový podklad není, ačkoli již ve stanovisku k prvnímu rozkladu žalobce, který je přílohou postoupení rozkladu ze dne 16. 1. 2015, č.j. 317/2014-072-Z106/11, se výslovně na poslední straně uvádí, že odmítnutí zpřístupnění adresovala Evropská komise žalovanému dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise. Dle vyjádření vedoucího oddělení agend EU žalovaného ze dne 20. 4. 2015, č.j. 317/2014-072-Z106/22, se tak mělo stát dne 27. 10. 2014.
80. Současně je však nutné upozornit, že v tom samém vyjádření vedoucího oddělení je uvedeno, že odepření Evropské komise je *bezpředmětné*, konzultační proces s Evropskou komisí označen za

neformální a zcela *nepřezkoumatelný*. Výslovně zde rovněž stojí, že argumentace negativním stanoviskem pro odepření byla označena jako *nedostatečná* a stanovisku přiznán spíše význam jakéhosi *poradního hlasu*. Negativním stanoviskem proto nelze argumentovat ve vztahu k dokumentům, které nepochází přímo od Evropské komise. Vedoucí oddělení následně žádá o zaslání stanoviska ideálně od samotných zástupců Evropské komise k její pravomoci odepřít souhlas se zpřístupněním dokumentů pocházejících od členských států.

81. Součástí spisového materiálu je i následné stanovisko Oddělení agend EU žalovaného, nedatováno, č.j. 317/2014-072-Z106/19.2, ve kterém se uvádí, že se zástupce Evropské komise měl ve dnech 21. a 23. 4. 2015 žalovanému skutečně vyjádřit. Nicméně nebyla poskytnuta konkrétní právní argumentace. Z tohoto důvodu bylo konstatováno, že ve vztahu k bodům b) a c) žádosti žalobce již nebude argumentováno stanoviskem Evropské komise. Naopak ve vztahu k bodu d) žádosti je bez jakéhokoli zdůvodnění uvedeno, že zástupci Evropské komise považují omezený přístup k podkladovým materiálům za součást expertního posuzování případu, což bylo následně převzato i do prvoinstančního rozhodnutí. Proč je v prvoinstančním rozhodnutí ve vztahu k bodu d) žádosti i nadále argumentováno negativním postojem zástupců Evropské komise, potažmo omezováno právo na informace, není tedy z rozhodnutí jasné, a toto omezení nemá oporu ve spisovém materiálu. V případě bodů b) a c) vyřízení žádosti bylo navíc od této argumentace upuštěno.
82. Aby však bylo možné uvážení podrobit soudnímu přezkumu, musí být náležitým způsobem odůvodněno, což je nezbytné pro to, aby soudy byly schopny přezkoumat, zda správní uvážení nevybočilo ze zákonných mezí nebo nebylo zneužito. Za tímto účelem je soud oprávněn hodnotit, zda zvolené řešení je v souladu se zákonem, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav a zda odpovídá spisovému materiálu a také zda přijaté řešení bylo dostatečně odůvodněno. Pro výše uvedená pochybení však soud k takovému přezkumu přistoupit nemohl.
83. Stran posouzení nezbytnosti omezení práva na informace při aplikaci § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., je tedy rozhodnutí nepřezkoumatelné.
84. Žalobce konečně uvádí, že v mezidobí (po vydání prvoinstančního rozhodnutí) již došlo ke schválení záměru vládou, čímž se možnost odepření informací dle § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 12 zákona č. 106/1999 Sb. stala vyloučenou a žalovaný tak byl z úřední povinnosti povinen informace poskytnout.
85. K tomu je nutné konstatovat, že možnost odepřít informaci skutečně trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V případě § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 tedy do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím. Dočasnost je tak dána přípravou rozhodnutí. Povinný subjekt proto po obdržení žádosti ve vztahu § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. posoudí, zda v konkrétním čase probíhá příprava rozhodnutí. Nicméně danou úpravu nelze dle názoru soudu již jen pro praktické problémy vykládat tak, aby povinný subjekt znovu přezkoumával svá rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace, tedy zjišťoval, zda později nedošlo k možnosti zpřístupnění původně odepřené informace a tyto z úřední povinnosti poskytoval. Shodně k tomu i názor doktríny, dle kterého povinný subjekt nemusí odmítnuté žádosti dodatečně přezkoumávat a pokud by v budoucnu důvod pro odmítnutí žádosti odpadl, informaci dodatečně poskytnout. Povinný subjekt musí toliko prověřovat existenci (trvání) důvodu pro odepření informace vždy, když vyřizuje *novou* žádost o její poskytnutí (viz *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 12*). Žalobci nic nebránilo v tom, aby se na žalovaného v této souvislosti obrátil s novou žádostí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

86. S ohledem na výše uvedené proto městský soud shledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, protože v bodech b) a d) žádosti jednak nebylo posouzeno, proč nelze informace poskytnout v rozsahu § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., resp. posouzena nezbytnost omezení práva na informace při aplikaci § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. Soud proto rozhodnutí zrušil (§ 78 odst. 1 odst. 3 s.ř.s.). Učinil tak bez jednání, neboť pro tento postup byly dány zákonné důvody dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.
87. Žalovaný proto ve vztahu k bodu b) žádosti musí k žalobcem požadovanému předběžnému / indikativnímu ocenění posoudit a náležitě zdůvodnit, zda vypracované ocenění má spojitost s použitím veřejných prostředků či nikoliv. Pokud ano, pak je žalovaný vázán povinností dle § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. informovat žalobce alespoň o rozsahu veřejných prostředků ve vztahu k jím požadované informaci. Tato cena by totiž byla uhrazena z veřejných prostředků. Současně musí žalovaný v souladu s judikaturou posoudit, zda poskytnutá (souhrnná) informace týkající se rozsahu použití veřejných prostředků má vypovídací hodnotu, případně připojit i rámcovou informaci k posouzení hospodárnosti využití veřejných prostředků s ohledem na individuální okolnosti.
88. V části bodu d) žádosti musí žalovaný zhodnotit a náležitě zdůvodnit, zda jím uvedené důvody představují legitimní důvody pro omezení práva na informace, bude-li nadále trvat na aplikaci § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., resp. shledá-li jiné okolnosti pro neposkytnutí informací.
89. Za daného stavu nemohl soud postupovat podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. a uložit povinnému subjektu informace dle bodů b) a d) poskytnout, jestliže otázka existence důvodů pro odmítnutí žádosti nebyla v řízení před správními orgány dosud řádně projednána.
90. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta. Konkrétně soud přiznal náhradu za dva úkony právní služby po 3 100 Kč společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), přičemž právní zástupce byl zároveň plátcem DPH. Celkem je tedy žalovaný povinen k náhradě nákladů řízení ve výši 11 228 Kč. Vzhledem k tomu, že zastoupení bylo v průběhu řízení ukončeno, je žalovaný povinen zaplatit tuto částku přímo žalobci.
91. Osoba zúčastněná na řízení nemá na náhradu nákladů dle § 60 odst. 5 věty první s. ř. s. právo, protože jí žádné náklady v souvislosti s plněním soudem uložené povinnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. června 2019

JUDr. Karla C h á b e r o v á v.r.

předsedkyně senátu

Toto rozhodnutí ze dne 24. června 2019, č.j. 5A 23/2016-53 nabylo právní moci dne 24. června 2019. Připojení doložky provedla [REDAKCE] dne 16. července 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]